

ROMÂNIA
TRIBUNALUL SUCEAVA
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
ÎNCHEIERE

Ședința publică din data xxxxxxxxxxx 2024

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE

GREFIER

Pe rol fiind judecarea cauzei având ca obiect „litigiu privind funcționarii publici statutari” formulată de **reclamantul xxxxxxxxxxx în numele și pentru membrul de sindicat xxxxxxxxxxx** în contradictoriu cu pârâțul **xxxxxxxxxxxxxx**.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, lipsesc părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se face referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Instanța ia act că la dosar au fost înaintate din partea pârâtului relații așa cum acestea au fost solicitate prin adresa emisă la termenul anterior de judecată.

Instanța în temeiul art. 2 din OUG nr. 62/2024 consideră că în cauză se impune sesizarea Î.C.C.J. cu următoarea problemă de drept: dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 28 alin. 1 lit. e din Legea nr. 360/2002, ale art. 4 și art. 13 din Anexa VI la Legea - cadru nr. 153/2017, art. 37 alin. 1 din OG nr. 38/2003, ale art. 150 din Legea nr. 53/2003, indemnizația de concediu aferentă concediului de odihnă trebuie să cuprindă sporul pentru condiții periculoase sau vătămătoare, sporul pentru condiții grele de muncă, sporuri de care personalul beneficiază în perioada de activitate? – sporuri care fac obiectul cauzei de față.

După deliberare,

TRIBUNALUL:

Deliberând asupra sesizării Î.C.C.J. în baza art. 2 din OUG nr. 62/2024 pentru a se pronunța o hotărâre prin care să se dea o rezolvare de principiu asupra chestiunii de drept ce face obiectul prezentei cauze, reține următoarele:

1. Cu privire la admisibilitatea sesizării:

Potrivit art. 1 alin. și 3 din O.U.G. nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 559 din 14 iunie 2024, acest act normativ se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

Prevederile art. 2 din O.U.G. nr. 62/2024 stipulează că, dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu

chestiunii de drept cu care a fost sesizată, fiind astfel reglementată o nouă modalitate de unificare a practicii judiciare.

Ca atare, Tribunalul reține că trebuie îndeplinite următoarele condiții cumulative pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, conform dispozițiilor art. 2 din O.U.G. nr. 62/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să dea o rezolvare de principiu asupra chestiunii de drept ce face obiectul cauzei:

- obiectul cererii de chemare în judecată să vizeze stabilirea și / sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice sau stabilirea și / sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea / recalcularea / revizuirea drepturilor la pensie sau /și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului prevăzut la alin. (1),

- Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra chestiunii de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective,

- chestiunea de drept care formează obiectul judecății nu face obiectul unui recurs în legii în curs de soluționare.

Tribunalul constată că obiectul prezentei cauze îl constituie obligarea acestuia la recalcularea drepturilor salariale, respectiv a diferențelor salariale rezultate dintre sumele plătite efectiv și sumele cuvenite în mod legal pentru perioada concediilor de odihnă din anii 2020, 2021, 2022, și 2023 prin plata efectivă a sporului pentru condiții periculoase sau vătămătoare în perioada concediilor efectuate și în continuare, pe viitor, cât timp angajații muncesc în astfel de condiții și sunt alocați la sporul în cauză, sume actualizate cu indicele de inflație de la data plății și plata dobânzii legale potrivit OG nr. 13/2011.

Verificând hotărârile prealabile și recursurile în interesul legii pronunțate de ICCJ, instanța reține că strict în privința polițiștilor nu există o hotărâre privind chestiunea de drept ce face obiectul cauzei (ICCJ s-a pronunțat în privința funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare prin decizia nr. 23/2021).

Expunerea succintă a procesului

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului xxxxxxxxxx la data de xxxxxxxx, sub nr. xxxxxxxxxx (dosar disjuns din dosar nr. xxxxxxxxxx, cu dată inițială xxxx), reclamantul xxxxxxxxxxxx în numele lui xxxxxxxxxxxx a solicitat, în contradictoriu cu pârâțul Inspectoratul de Poliție al Județului xxxxxxxxxx, obligarea acestuia la recalcularea drepturilor salariale, respectiv a diferențelor salariale rezultate dintre sumele plătite efectiv și sumele cuvenite în mod legal pentru perioada concediilor de odihnă din anii 2020, 2021, 2022, și 2023 prin plata efectivă a sporului pentru condiții periculoase sau vătămătoare în perioada concediilor efectuate și în continuare, pe viitor, cât timp angajații muncesc în astfel de condiții și sunt alocați la sporul în cauză, sume actualizate cu indicele de inflație de la data plății și plata dobânzii legale potrivit OG nr. 13/2011, cu cheltuieli de judecată.

În motivare s-a arătat că reclamantul – membru de sindicat are calitatea de funcționari cu statut special polițist în cadrul pârâților - I.P.J. xxxxxxxx și I.G.P.R. prin Direcția xxxxxxxxxxxx.

Dreptul la concediul plătit al reclamantului este garantat de art. 28 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 360/2002 privind Statul polițiștilor.

Condițiile de acordare a concediului sunt reglementate de H.G. nr. 1578/2002 actul normativ reglementând atât concediul de odihnă plătit cât și concediul de odihnă suplimentar, ce se acordă pentru activității în condiții deosebite sau vătămătoare, grele sau periculoase, ori în locuri de muncă în care există astfel de condiții.

Potrivit art. 28 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 360/2002, privind Statul polițiștilor, polițistul are drept la salariu lunar conform legii.

Învederează disp. art. 4 alin. 1 și 2 și art. 13 din Anexa VI a Legii nr. 153/2017.

Învederează faptul că aceste sporuri sunt sporuri cu titlu permanent, neavând un caracter temporar, chiar dacă sunt stabilite în considerarea unor condiții specifice de muncă, au la bază buletine de determinare sau după caz expertizare emise periodic de autorități anume abilitate în acest sens.

La stabilirea drepturilor pe perioada concediului de odihnă se iau în considerare toate aceste elemente constitutive ale remunerației globale și în directă legătură cu sarcinile de serviciu ce revin salariaților unității membri de sindicat. De exemplu, spor de condiții vătămătoare, condiții grele, suprasolicitare neuropsihică etc.

Reglementarea instituiră prin art. 150 din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii este generală și aplicabilă și funcționarilor publici cu statut special - polițiștilor, întrucât legislația specială acestei categorii de personal nu conține prevederi contrare celor expuse.

Singura prevedere legală privitoare la modul de calcul al drepturilor salariale pe timpul concediilor se regăsea în art. 37 alin. 1 din OG nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi de polițiștilor.

Astfel, legislația, anterior citată nu se poate interpreta decât în sensul că reclamantului - membru de sindicat, i se cuvin pentru timpul cât s-a aflat în concediu de odihnă atât salariul de bază cât și celelalte drepturi bănești, inclusiv sporurile cu caracter permanent de care aceștia beneficiază potrivit legii, inclusiv sporul pentru condiții rele sau vătămătoare.

La data când a fost efectuate concediul de odihnă, la stabilirea drepturilor salariale nu au fost avute în toate elementele componente ale acestora, astfel cum sunt stabilite de art. 150 din Codul muncii, conform căruia, pe perioada concediului de odihnă salariatul beneficiază de o indemnizație ce nu poate fi mai mică decât salariul de bază, indemnizațiile și sporurile cu caracter permanent cuvenite pentru perioada respectivă, situație ce a creat un prejudiciu patrimonial salariatului - membru de sindicat, reprezentat de neacordarea în cuantumul legal a drepturi lor bănești aferente anilor 2019, 2020 și 2021.

Clarificări cu privire la această chestiune au fost aduse prin de jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, de referință fiind cauza C-155/10, Williams și alții British Airways pl., în soluționarea căreia Curtea a fost chemată să pronunțe o hotărâre prealabilă privind interpretarea art. 7 din Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a din 4 noiembrie privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru.

În speță, Curtea a apreciat: că „remunerația plătită pentru concediul anual trebuie calculată, astfel încât să corespundă remunerației obișnuite primită de lucrător” precum și faptul că „(...) atunci când remunerația primită de lucrător este compusă din mai multe elemente, stabilirea remunerației obișnuite și, prin urmare sumei la care lucrătorul respectiv are dreptul pe perioada concediului anual impune o analiză specifică”.

S-a stabilit că dreptul la concediu plătit, este respectat atunci când salariatul se poate bucura în timpul concediului de condiții financiare similare celor de care beneficiază în timpul desfășurării activității urmând a fi luat în considerare „orice inconvenient legat în intrinsec de executarea sarcinilor care revin lucrătorului potrivit contractului său de muncă și care este compensat printr-o sumă de bani ce intră în calculul remunerației globale a lucrătorului”. Deopotrivă, au fost delimitate și acele elemente care nu vor fi în remunerația pentru anume „acele elemente ale remunerației globale a lucrătorului care au scop numai acoperirea unor costuri ocazionale sau accesorii intervenite cu ocazia executării sarcinilor care revin lucrătorului potrivit contractului său de muncă”.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat într-o serie de hotărâri împotriva României și în sensul că și dreptul de creanță reprezintă un „bun”, în accepțiunea art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția, pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților dacă este suficient de bine stabilit pentru a fi exigibil sau dacă reclamantul poate pretinde că a avut cel puțin o „speranță legitimă” de a-l vedea concretizată lipsirea de dreptul de a mai primi vreodată

sumele de bani aferente unui drept deja câștigat constituie o ingerință neconformă cu principiul protecției proprietăți.

Pe de altă parte hotărârile Curții de Justiție a Uniunii Europene au caracter obligatoriu pentru instanțele naționale, iar directivele, deși nu au aplicabilitate pot fi invocate în fața instanțelor de judecată, în virtutea efectului direct vertical. Curtea a statuat prin hotărârea Marshall că directiva poate produce efecte doar atunci când este invocată împotriva unei autorități a statului, deoarece o „directivă nu poate să genereze înseși obligații pentru o persoană de drept privat, iar o dispoziție a unei directive nu poate, prin urmare, să fie invocată ca atare împotriva unei astfel de persoane”. În ceea ce privește noțiunea de stat prin hotărârea Foster, au fost introduse o serie largă de autorități precum: autoritățile locale, industrii naționalizate, întreprinderi privatizate și universități, Curtea a stabilit că astfel de autorități au obligația, să aplice dispozițiile directivei precum și de a se abține de la aplicarea dispozițiilor conflictuale ale dreptului. Această interpretare a fost denumită de doctrină „efect administrativ direct”. Așadar, în virtutea acestui efect direct al directivei, solicită instanței să dea eficiență garanțiilor unionale, referitoare la concediul de odihnă și la drepturile acordate pe perioada concediului.

Prin neacordarea în totalitate a acestor drepturi salariale se încalcă art. 53 din Constituția României, privind cazurile în care se poate restrânge exercițiul unui drept, cât și reglementările art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la CEDO. De asemenea, se încalcă principiul constituțional care garantează realizarea drepturilor acordate.

De asemenea, atât polițiștii din penitenciare cât și polițiștii din cadrul Poliției Române beneficiază de sporul pentru condiții periculoase sau vătămătoare în baza aceluiași art. 13 din Anexa VI a nr. 153/2017, motiv pentru care nu se poate justifica acordarea acestui spor în mod diferențiat, între cele două categorii de funcționari publici.

În ceea ce privește obligarea la plată a dobânzii legale dar și a actualizării cu rata inflației, a arătat că dobânda legală este diferită ca natură juridică de actualizarea obligației cu rata inflației, prima reprezentând o sancțiune (daune moratorii pentru neîndeplinirea obligației de plată), iar a doua reprezentând valoarea reală a obligației bănești la data efectuării plății (daune compensatorii), nefiind vorba de o îmbogățire fără just temei.

Reclamantul xxxxxxxxxx în numele reclamantului xxxxxxxxxx a depus la data de xxxxxxxx cerere de modificare a cererii de chemare în judecată, prin care înțelege să solicite obligarea pârâtului la recalcularea drepturilor salariale, respectiv a diferențelor salariale rezultate dintre sumele plătite efectiv pe perioada concediilor de odihnă efectuate în anii 2020, 2021, 2022, și 2023 și sumele cuvenite în mod legal, prin includerea tuturor sporurilor pentru condițiile de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, prevăzute de art. 12 alin. (2) din Anexa VI la Legea cadru nr. 153/2017, de care a beneficiat reclamantul anterior concediilor efectuate și pentru viitor pentru concediile de odihnă ce se vor efectua, cât timp angajații muncesc în aceleași condiții și sunt alocați la sporurile în cauză; la plata drepturilor salariale stabilite conform petiului de la punctul 1, pentru perioada anterioară, actualizate cu indicele de inflație și dobânda legală potrivit O.G. nr. 13/2011, de la data scadenței fiecărui debit până la data plății efective; cu cheltuieli de judecată.

Prin sentința nr. xxxxxx/c din xx pronunțată de Tribunalul xxxxxxxxxx - Secția xxxxxxxx a fost admisă excepția necompetenței teritoriale absolute invocată din oficiu și declinată competența soluționării cauzei în favoarea Tribunalului xxxxxxxx.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului xxxxxxxx – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal la data de xxxxxxxxxx sub nr. xxxxxxxxxx.

Punctul de vedere al părților:

Părțile nu și-au exprimat punctul de vedere asupra admisibilității sesizării ICCJ, iar cu privire la chestiunea de drept dedusă judecării, se poate ține seama de argumentația exprimată prin cererea de chemare în judecată, respectiv prin întâmpinare.

Punctul de vedere al completului de judecată:

Potrivit art. 28 alin. 1 lit. e din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului „*Polițistul are dreptul la:*

e) concedii de odihnă, concedii de studii și învoiiri plătite, concediu fără plată, în condițiile stabilite prin hotărâre a Guvernului.”

Conform Legii- cadru nr. 153/2017 pentru polițiști, salariul lunar se compune din salariul de funcție, salariul gradului profesional deținut (...), indemnizații, compensații, sporuri, premii și din alte drepturi salariale.

Consideră instanța că sporul solicitat de a fi inclus în indemnizația de concediu este un spor cu caracter permanent, chiar dacă este stabilit în considerarea unor condiții specifice de muncă, având la bază buletinele de determinare sau după caz de expertizare emise de autoritățile abilitate în acest sens, iar dreptul reclamantului de a beneficia de includerea acestui spor în indemnizația de concediu există atâta timp cât el a fost inclus în indemnizația primită pentru perioada de lucru efectiv.

În acest sens, instanța reține că în Hotărârea CJUE din 15 septembrie 2011, dată în cauza C-155/10, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut la paragrafele 19,20, 22-24, că expresia „concediu anual plătit” care figurează la art. 7 alin. (1) din Directiva 2003/88, are drept semnificație faptul că pe durata concediului anual, remunerația trebuie menținută, astfel spus, lucrătorul trebuie să primească remunerația obișnuită pentru această perioadă de repaus.

De asemenea, s-a reținut că trebuie constatat că, deși structura remunerației obișnuite a unui lucrător ca atare, intră în sfera de aplicare a dispozițiilor și practicilor reglementate de dreptul statelor membre, aceasta nu poate avea un impact asupra dreptului lucrătorului de a se bucura, în perioada de repaus și de relaxare, de condiții economice comparabile cu cele privind perioada în care își desfășoară activitatea.

În același sens, în procedura Williams și alții împotriva British Airways plc, CJUE a statuat că „În acest context, Curtea a avut deja ocazia să precizeze că expresia „concediu anual plătit”, care figurează la articolul 7 alineatul (1) din Directiva 2003/88, are drept semnificație faptul că, pe durata „concediului anual” în sensul acestei directive, remunerația trebuie menținută și că, altfel spus, lucrătorul trebuie să primească remunerația obișnuită pentru această perioadă de repaus (a se vedea Hotărârea din 16 martie 2006, Robinson Steele și alții, C 131/04 și C 257/04, Rec., p. I 2531, punctul 50, precum și Hotărârea Schultz Hoff și alții, citată anterior, punctul 58).

Prin stabilirea indemnizației datorate lucrătorului în temeiul articolului 7 alineatul (2) din Directiva 2003/88, statele membre trebuie să asigure că modalitățile naționale de aplicare țin seama de limitele care decurg chiar din directivă.

Potrivit jurisprudenței Curții, Directiva 2003/88 consideră că dreptul la concediul anual și cel la obținerea unei plăți în acest temei constituie două aspecte ale unui drept unic.

Obiectivul cerinței de a plăti acest concediu este acela de a pune lucrătorul, în timpul concediului menționat, într-o situație care este, în ceea ce privește salariul, comparabilă cu perioadele de muncă (...Hotărârea Robinson Steele și alții, citată anterior, punctul 58).”

În concluzie, Tribunalul reține că soluția includerii sporurilor pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase în drepturile bănești aferente concediului de odihnă de care beneficiază polițiștii este conformă celor statuate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în jurisprudența dezvoltată în interpretarea art. 7 alin. (1) din Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind unele aspecte ale organizării timpului de lucru (Directiva 2003/88/CE).

Față de cele reținute, fiind întrunite condițiile cumulative prevăzute de art. 1 și art. 2 din O.U.G. nr. 62/2024, Tribunalul va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu asupra chestiunilor de drept, respectiv:

1.” Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 28 alin. 1 lit. e din Legea nr. 360/2002, ale art. 4 și art. 13 din Anexa VI la Legea-cadru nr. 153/2017, art. 37 alin. 1 din OG nr. 38/2003, ale art. 150 din Legea nr. 53/2003, indemnizația de concediu aferentă concediului de odihnă trebuie să

cuprindă sporul pentru condiții periculoase sau vătămătoare, sporul pentru condiții grele de muncă, sporuri de care personalul beneficiază în perioada de activitate?” și va dispune suspendarea cauzei până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a prezentei sesizări.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LGEII,
DISPUNE:**

În temeiul art. 2 din OUG nr. 62/2024, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție cu următoarea problemă de drept:

1.” Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 28 alin. 1 lit. e din Legea nr. 360/2002, ale art. 4 și art. 13 din Anexa VI la Legea-cadru nr. 153/2017, art. 37 alin. 1 din OG nr. 38/2003, ale art. 150 din Legea nr. 53/2003, indemnizația de concediu aferentă concediului de odihnă trebuie să cuprindă sporul pentru condiții periculoase sau vătămătoare, sporul pentru condiții grele de muncă, sporuri de care personalul beneficiază în perioada de activitate?”

Suspendă judecarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Prezenta încheiere se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție și se va comunica prin e-mail către tribunale și către curțile de apel.

Fără ale de atac.

Pronunțată azi, xxxxxxxxxxxx 2024, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte,
xxxxxxxxxxxxxxxx

Grefier,
xxxxxxxxxxxxxxxx